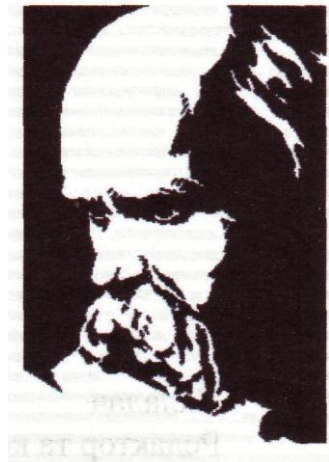

ЦЕНТРАЛЬНА МІСЬКА ПУБЛІЧНА БІБЛІОТЕКА
ІНФОРМАЦІЙНО- БІБЛІОГРАФІЧНИЙ ВІДДІЛ

Сузір'я Шевченківських лауреатів (2016 -...)

(рекомендаційно - бібліографічний покажчик)

Краматорск, 2016

Укладачі:

Победаш Г.А.
Труш Н.В.

Комп'ютерний набір:

Победаш Г.А.

Відповідальний за випуск:

Труш Н.В.

Сузір'я Шевченківських лауреатів (2016-...)
[Текст]: рекомендаційно-бібліографічний покажчик /
уклад.: Победаш Г.А. – Краматорськ, 2016.- 12 с.

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ №77/2016

Про присудження Національної премії України імені Тараса Шевченка

На підставі подання Комітету з Національної премії України імені Тараса Шевченка постановляю:

1. Присудити Національну премію України імені Тараса Шевченка 2016 року:

ГУЙДІ Михайлу Євгеновичу, художникові — за цикл живописних творів «В єдиному просторі»;

ЛУК'ЯНЕНКУ Левку Григоровичу, публіцистові — за твори у 13-ти томах «Шлях до відродження»;

ПОКЛІТАРУ Раду Віталійовичу, балетмейстерові — за балети «Лебедине озеро», «Жінки в ре мінорі», «Довгий різдвяний обід» та балет- триптих «Перехрестя»;

СЕНЦОВУ Олегу Геннадійовичу, режисерові — за художні фільми «Гамер» і «Носоріг»;

ШВАЧЦІ Анжеліні Олексіївні, артистці — за виконання провідних партій в оперних виставах та популяризацію української музичної спадщини.

2. Установити на 2016 рік розмір Національної премії України імені Тараса Шевченка 192 тисячі гривень кожна.

Президент України П.ПОРОШЕНКО

2 березня 2016 року

Левко Григорович Лук'яненко – політичний діяч незалежної України, Герой України, Лауреат Національної премії України імені Тараса Шевченка (2016).

Народився 24 серпня 1928 року у селі Хрипівка, Городнянського району, Чернігівської області у селянській родині.

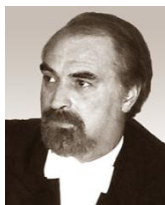
Наприкінці 1944 року його відправили з Хрипівської школи до Городнянського райвійськкомату для двотижневого військового вишколу, звідки забрали до лав Червоної Армії. З жовтня 1945 року служив в Австрії, потім – на Кавказі в містах Орджонікідзе, Нахичевань. Був командиром мотоциклетного взводу.

З раннього дитинства багато читав, задумувався над тим, як сильно пригнічений український народ. Прочитав двотомну історію дипломатії і вирішив для себе, що нема нічого важливішого понад національні інтереси.

Нагороди:

- Нагороджений орденом князя Ярослава Мудрого V ступеня.
- Почесну відзнаку Президента України (1992).
- 19 квітня 2005 Левко Лук'яненко було присуджено звання Героя України - за незламну волю, громадянську мужність і самовідданість у відстоюванні ідеалів свободи і демократії, визначний особистий внесок у становлення і розвиток незалежної Української держави.

Автор книг: «Що далі?» (1989), «Сповідь у камері смертників» (1991), «За Україну, за її волю...» (1991), «Вірую в Бога і в Україну» (1991), «Не дам загинуть Україні!» (1994), «Народження нової ери» (1997), «У країні кленового листка» (1998), «Національна ідея і національна воля» (2008), «Незнищенність» (2008), «Де ти, доле України?» (2011), п'ятитомник «З часів неволі» (2005-2013).

Гуйда Михайло Євгенович — український художник-живописець, графік. Член Національної спілки художників України (1983). Заслужений діяч мистецтв України (1991), народний художник України (2001), дійсний член Національної академії мистецтв України (2001). Професор Національної академії образотворчого мистецтва і архітектури (1995). Лауреат Міжнародного фестивалю «Золотий перетин» (1996) та премії ім. І. Огієнка (2000).

Михайло Гуйда народився 4 січня 1955 року, на хуторі Тихенький Павловського району Краснодарського краю. У 1982 році закінчив Київський державний художній інститут у навчально-творчій майстерні станкового живопису під керівництвом В. Шаталіна. Проходив стажування у Ленінградському інституті живопису, скульптури та архітектури ім. І.Рєпіна під керівництвом В. Орешнікова.

У Національній академії образотворчого мистецтва і архітектури працює з 1982 року як викладач кафедри живопису, з 1995 року — професор; з 1993 року — керівник навчально-творчої майстерні станкового живопису.

У 1989–1993 роках — голова Київської організації Спілки художників України. Неодноразово обирався членом правління Спілки художників України, секретарем Спілки художників СРСР

Учасник вітчизняних і міжнародних художніх виставок. Почесний професор Чейдзянського університету науки та технології (Китай, м. Тінхуа) та університету природничих наук та технологій (Китай, м. Ханчжоу).

Працює в галузі станкового живопису і графіки.

Основні твори: «Поминання» (1989), «Великдень» (1990), «Кубанське весілля» (2001), «Зустріч І. Мазепи з Карлом XII» (2001).

«Жінки Кіото» (1989), «У степах під Херсоном» (1972), «Тиша» (1983), «Коліїщина», «Гайдамаки», «Весна», «Сон біля моря» (1990), «Гра янголів» (1991), «Дитинство», «Мелодія», «Український пейзаж», «Жіночий портрет», «Майстерня китайського художника», «Чарівна Лі Вей» (1998), «Кубанське весілля», «У майстерні», «Оголена», «Жінка», «Жіночий портрет у чорному капелюсі», «На сцені», «Жінка півдня Китаю», «Зелена неділя», «У червоному драконі», «В гримерній», «Сімейний портрет у східному вбранні» (1998), «Гейша і самурай» (1998); портрети: Оксани Полтавець, Богдана Бенюка, Раїси Недашківської, Софії Ротару, Ольги Сумської.

Поклітару Радун Віталійович — балетмейстер, творець театру «Київ модерн-балет». Лауреат Національної премії імені Тараса Шевченка 2016 року.

Народився 22 березня 1972 року в місті Кишинів у родині солістів балету Молдавського академічного театру опери та балету Людмили Недремської та Віталія Поклітару. Почав займатися класичним танцем у віці 4,5 років у студії при Кишинівському Палаці піонерів. Навчався в Московському Академічному хореографічному училищі (1983—1984), Одеській балетній школі (1984), Кишинівському музичному училищі ім. Штефана Нягі (1985).

У 1986 році поступив у Пермське державне хореографічне училище, яке закінчив у 1991 році по класу Олександра Григоровича Сахарова (спеціальність — артист балету). У 1991 році поступив на роботу до Великого театру опери та балету Білорусі. Танцівник яскраво вираженого характерного, акторського дарування.

У 1994 році вступає в Білоруську Академію музики на створене відділення хореографії. 21 квітня 1996 відбувся балетмейстерський дебют Раду Поклітару — на сцені Білоруського хореографічного коледжу відбулася прем'єра мініатюри «Точка перетину» на музику Арканджело Кореллі у виконанні Ольги Гайко та Олексія Овечкіна. У 1999 році Раду Поклітару захищає диплом за спеціальностями: хореограф (по класу Валентина Миколайовича Єлізар'єва), мистецтвознавець (по класу Юлії Михайлівни Чурко) і викладач теорії хореографії. Дипломним спектаклем балетмейстера став «Поцілунок феї» Ігоря Стравінського, поставлений у 1999 році на сцені Великого театру балету Республіки Білорусь.

Першу популярність принесли Раду Поклітару мініатюри, створені ним для танцівників, учасників міжнародних конкурсів артистів балету. Особливо плідним виявився творчий союз молодого хореографа із солістами Мінського музичного театру Юлією Дятко та Костянтином Кузнецовим. Серед робіт, створених творчим тріо, мініатюри: «Багатель» на музику Л. Бетховена, «Білоруська тужна» (рос. «Белорусская причитальная»), «Його музика» на музику Р. Блекмора, «Адажіо» на музику П. Чайковського, «Імпровізація на тлі стіни, оповитої плющем» на музику І. С. Баха, «Три грузинські пісні», «Баркарола» на музику Ж. Оффенбаха, а також одноактні спектаклі «Миттєвості» за поезією К. Бальмонта, «Світ не закінчується біля дверей будинку» на музику Ж. Дебре і Г. Малера, «Бачення троянди» на музику К. М. Вебера, «In PIVO veritas» на ірландську народну музику та музику епохи Ренесансу.

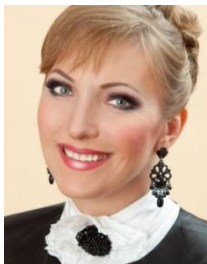
У сезоні 2000—2001 працював головним балетмейстером Молдавської національної опери. Через зміну політичного керівництва країни, міністра культури Молдови та дирекції театру, хореограф був змушений піти з цієї посади.

З 2001 по 2006 рік — вільний художник. У цей період на сценах України, Білорусі, Латвії, Росії ним були створені балети, які закріпили за Радю Поклітару славу одного з головних провідників сучасного танцю і прогресивної балетної режисури на пострадянському просторі

Вирішальним у долі хореографа стало створення у творчому тандемі з відомим англійським режисером Д. Доннелланом вистави «Ромео і Джульєтта» у Великому театрі Росії (2003). Величезний суспільний резонанс, бурхлива полеміка в пресі і кулуарах театру стали реакцією на появу нової, революційної версії знаменитого балету в репертуарі головного музичного театру країни.

Радю Поклітару — талановитий балетмейстер і хореограф.

Анжелі́на Олексі́вна Шва́чка — українська співачка, солістка

Національного академічного театру опери та балету України імені Т. Г. Шевченка, народна артистка України. Лауреат Національної премії імені Тараса Шевченка.

Народилася в м. Дніпропетровську.

Закінчила Дніпродзержинське музичне училище за фахом «хорове диригування».

З 1990 року по 1997 роки здобувала освіту в Київській державній консерваторії імені П. І. Чайковського в класі професора, народної артистки СРСР Галини Туфтіної.

З 1997 року Швачка — солістка Національної опери України. У 2006 році виконала роль Катерини II у художньому фільмі «Запорожець за Дунаєм» (за однойменною оперою С. Гулака-Артемовського, режисер Микола Засєєв-Руденко, 2006).

Олэг Геннадійович Сенцов - український кінорежисер, сценарист та письменник, громадський активіст. Генеральний директор кінокомпанії «Край Кінема». Лауреат Шевченківської премії 2016 року.

Народився 13 липня 1976 року у Сімферополі. З 1993 по 1998 навчався в Київському національному економічному університеті.

Відвідував кінематографічні курси в Москві. У 2008 стає співзасновником компанії Край Кінема. У 2008 знімає навчальний короткометражний фільм «Добре ловиться рибка-бананка», в 2009 — «Рік Бика». У 2012 дебютував з своїм першим повнометражним фільмом «Гамер» на міжнародному фестивалі в Роттердамі. «Гамер» — це фільм про хлопців геймерів. Головний герой цього фільму більшість свого часу проводить за компютерною грою Quake, що дуже шкодить його навчанню в технікумі. В 2013 на кінофестивалі в Одесі Олег Сенцов презентував свій новий проект — «Носоріг». Цей проект виграв премію в 25 тисяч гривень. Носоріг — це хлопець, батько якого постійно пив, а потім ще й сидів, мати постійно сварилась, старший брат помер на війні, у сестри життя теж не склалось, тож не дивно що хлопчик, який ріс в такій сім'ї, подорослішавши перетворився на носорога. Основні події ігрового фільму відбуваються на початку 90-тих в бандитському середовищі. Робота над цим проектом була призупинена активною участю Олега в протестах.

Відтоді як почався Євромайдан, Сенцов став його активним учасником. Зокрема він приєднується до активістів Автомайдану. А під час Кримської кризи він часто їздив в рідний Сімферополь, де намагався організувати мітинги «За єдину країну», а також постачав

продуктами та усім необхідним українських військових, які перебували в Криму.

У червні 2015 року у київському видавництві Laurus вийшла книга оповідань Олега Сенцова, написаних до його ув'язнення у Росії. До збірки увійшли вісім оповідань російською мовою: «Автобіографія», «Собака», «Детство», «Больничка», «Школа», «Завещание», «Бабушка», «Макары». Ініціаторами видання стали режисер Олесь Санін та продюсер Анна Паленчук. Родина Сенцова отримує половину прибутку від продажу книги. Після ув'язнення Олег Сенцов також почав писати роман.

Державні нагороди:

- Орден «За мужність» I ст. (24 вересня 2015) — за особисту мужність і самовідданість, виявлені у відстоюванні конституційних прав та свобод людини, цілісності Української держави.
- Орден «За мужність» III ст. (23 серпня 2014) — за значний особистий внесок у державне будівництво, соціально-економічний, науково-технічний, культурно-освітній розвиток України, вагомі трудові здобутки та високий професіоналізм.
- Національна премія України імені Тараса Шевченка 2016 року — за художні фільми «Гамер» і «Носоріг».

Бібліографія

63.3(4УКР)

Лук'яненко, Л. Г. Не дам загинуть Україні [Текст]. - К. : Софія, 1994. - 510с.

Кл.слова: Лукьяненко

Имеются экземпляры: кх (1)

66.69(4УКР)

Три дні вересня вісімдесят дев'ятого [Текст] : матеріали Установчого з'їзду Народного руху України за перебудову. - К. : Вид-во "Українська енциклопедія ім.М.П.Бажана", 2009. - 494 с.

Кл.слова: Народный рух Украины, Левко Лукьяненко, устав,

Имеются экземпляры: КХ (1)

66.79(4УКР)

Українська Громадська Група сприяння виконанню Гельсінських угод [Текст]. - Х. : Фоліо, 2001 -

Т.1 : Особистості. - 208с.

Кл.слова: Лукьяненко Л. Г.

Имеются экземпляры: кх (1)

Гареев, К.

Демидург злой и добрый [Текст] // 2000 - две тысячи. - 2012. - N 20. - С1, С8

Кл.слова: балет, балетмейстер, Раду Поклитару, творчество

Имеются экземпляры: ОП (1)

Давыдова, А.

Игра в классика [Текст] // Корреспондент : Еженедельник. - 2014. - N 13. - С. 42-44 : портр.

Кл.слова: хореограф, Поклитару Раду, интервью

Федорук, О.

Одухотворена матерія живопису [Текст] : про сучасного художника Михайла Гуйду // Образотворче мистецтво. - 2014. - N 3. - С. 36-41 : цв.ил.

Кл.слова: Гуйда, живопись

Имеются экземпляры: ОИ (1)

